

l'entrevista | MÓNICA BERNABÉ

«Si els talibans m' enxampessin em matarien»

Sabadell (Vallès Occidental)

● Què li farien els talibans si l'enxampessin?

—«Em castigarien.»

—La matarien?

—«Sí, per què no? El càstig per haver parlat malament del seu règim és l'execució. Jo, però, no m'invento res. Tot el que explico és veritat. Qui vulgui pot anar a l'Afganistan i veure amb els seus propis ulls el que està passant allà.»

—I què està passant?

—«Les dones no tenen cap dret. No poden treballar, anar a l'escola ni rebre cap tipus d'assistència sanitària. Les obliguen a quedar-se a casa, amb els vidres de les finestres pintants de color negre perquè no puguin mirar cap a enfora. Només poden sortir al carrer vestides amb el burqa, i acompanyades del marit. A l'Afganistan, però, hi ha 700.000 vídues.»

—De què viuen?

—«Els talibans van prohibir treballar a les dones amb el pretext que els donarien una paga. Les dones, però, no reben diners, i sobreviuen de la caritat o de la prostitució.»

—Què els passa a les dones que no accepten els preceptes dels talibans?

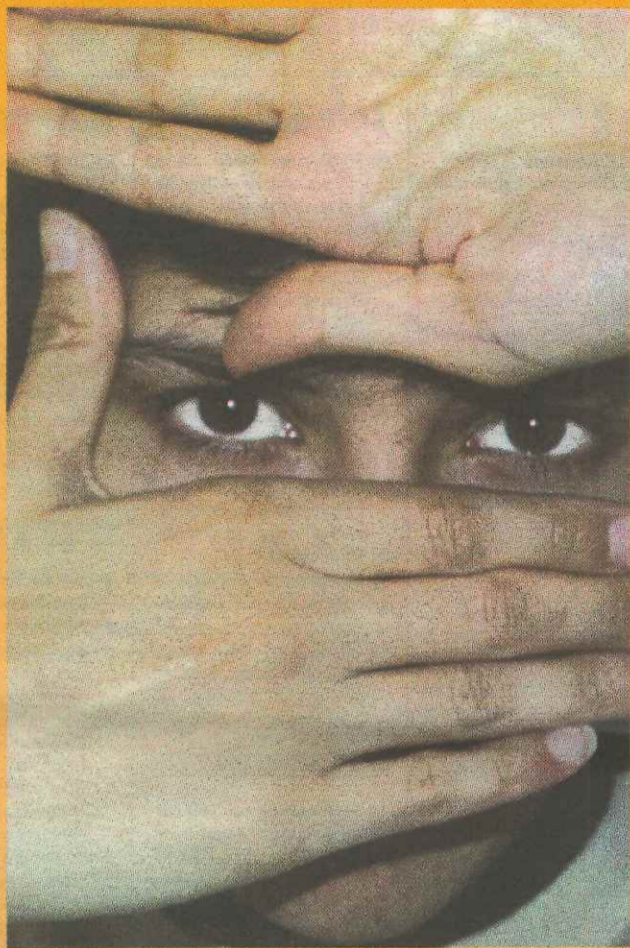
—«No n'hi ha cap que no els accepti, perquè saben que els pot passar si ho fan. Si els talibans veuen que una dona deixa al descobert una petita part del seu cos al carrer, encara que siguin els turmells, l'apallissen sense miraments. Fan el mateix si veuen que una dona parla amb un botiguer, malgrat que només pretengui comprar alguna cosa. Les dones no poden parlar amb els homes, i si ho fan, poden morir d'un tret al cap.»

—Vostè ho ha vist, això?

—«Jo he vist apallissar dones al mig del carrer, i en un vídeo vaig veure l'execució d'una dona a l'estadi de Kabul.

OREZALA ASHRAF

Refugiada afganesa al Paquistán i presidenta d'una ONG que ajuda les dones de l'Afganistan

Només té 25 anys i està disposada a anar allà on calgui per denunciar la situació de les dones a l'Afganistan. És presidenta de l'associació Humanitarian Assistance for the Women of Afghanistan, i sap que està condemnada a mort si la troben els talibans. / M. BERNABÉ.

Els talibans van convocar tothom perquè hi anés sense explicar què pretenien. Quan l'estadi va estar ple, van anunciar que matarien la dona. Tenia set fills, i tots set van presenciar l'execució. Va ser

el dimarts 16 de novembre de 1999. Totes les execucions i amputacions de mans i peus es fan en divendres. La de les dones, però, es fan en dimarts, perquè el divendres és un dia sagrat per als musulmans i els talibans no volen que les dones tinguin aquest privilegi.»

—Ningú no va fer res per salvar aquella dona?

—«Ningú no podia fer res. Els haurien mort. Els talibans tenen diners i armes, i maten els homes com formigues.»

—D'on obtenen els diners i les armes?

—«Hi ha tres països que reconeixen el govern dels talibans i que els ajuden: el Paquistán, els Emirats Àrabs Units i l'Àrabia Saudita. La resta de països, des d'Espanya fins als EUA, no diuen res. Qui calla atorga.»

—Com va fugir de l'Afganistan?

—«Vaig fugir el 1989 amb els meus pares, quan les tropes russes tot just acabaven de sortir del país. Vam marxar perquè les nostres vides perillaven. Queien bombes per totes bandes. Ens vam instal·lar als camps de refugiats del Paquistán, on ara dos milions d'afganeses viuen en situació precària.»

—Ha tornat a l'Afganistan des d'aleshores?

—«Sí, hi vaig sovint. Amb el burqa no em reconeixen.»

—Dins del país quina informació hi ha?

—«Cap. La televisió, la ràdio i el cinema estan prohibits.»

—Així no ha anat mai al cinema?

—«Només una vegada, i al Paquistán.»

—Què va veure?

—«Titanic.»

—La gent plora amb aquesta pel·lícula.

—«No em faci riure. La gent que plora amb Titanic, si veïés el que passa a l'Afganistan, vomitaria.»

la columna | MIQUEL BERGA

Amics

Tinc entès que les dones cuiden les seves amistats femenines com si fossin una bola de vidre i que, sovint, per ben poca cosa, se'ls trenca. Sembla, en canvi, que els homes, sempre una mica més destralers, tractem les amistats masculines com si fossin una pilota de futbol. Patacada per aquí, patacada per allà, però difícilment la pilota es rebenta. Es tracta potser d'una generalització injusta i poc matisada però alguna cosa hi ha. En tot cas l'amistat és, a la llarga, un bé escàs i per això el més preuat. Els amors de llarg recorregut solen tenir els fonaments sòlids de l'amistat. Perquè l'enamorament és tota una altra cosa. Una cosa molt exigent. Pels enamorats deixar-se de veure uns pocs dies representa un suplici llarguíssim. En canvi, l'amistat, per dir-ho com Borges, a la manera argentina, «pot prescindir de la freqüentació». Trobar un punt d'equilibri entre l'enamorament i l'amistat és el projecte més ambiciós. La institució del matrimoni ha volgut històricament donar resposta a aquesta aspiració. És sabut que la teràpia de xoc més eficaç per neutralitzar els efectes nocius d'un amor passional és convertir-lo immediatament en un casament. El matrimoni ha estat considerat una cura garantida pels excessos de l'enamorament. És una operació de reciclatge amb conseqüències decisives per l'ordre públic i la vertebració de la societat. Ara, l'amistat, vingui d'on vingui, es mou en un terreny amb més marge de maniobra. És un espai comú on és permès de transitar d'una manera més tolerant i confortable. En una amistat ideal la sensació de repòs i comoditat emocional hi són totals. Situo el moment culminant de la meua relació amb un bon amic el dia que l'home se'm va quedar adormit mentre li explicava alguna cosa. Quin bell moment de confiança mútua! Quina mostra de refinada consideració! Fascinat pel repòs que li havia procurat la meua companyia vaig continuar parlant-li llarga estona per celebrar aquell rar moment de comunió entre dos amics autèntics.

Conrad Son
el primer director
de cinema X en català
et regala
les eXXcursionistes calentes
la primera
pel·lícula X
en català

TRUCA AL
906 427 666 la rebràs discretament
i gratuïtament

Universitat Oberta de Catalunya

La universitat sense distàncies

i 902 141 141